

Postavy:

Nino

Ida

Plukovník (otec Idy)

Určitá místa, v nichž Ida a Nino vedou imaginární dialog, jsou označena kurzivou.

1. scéna: Svatební hostina

Ida: *Moře. Voda. Písek.*

Nino: *Kopec písku. Mého písku.*

Ida: *Tráva. Máta. Listy.*

Nino: *Listy oliv. Mých oliv. A ty.*

Ida: *Já ne, to ty.*

Nino: Copak, Ido?

Ida: Ty víš co. Víš, že nejsem tvoje.

Nino: To nevím.

Ida: A chtěl bys?

Nino: Chtěl bych přestat čekat.

Ida: Nemusíš čekat, Nino. Už jsme přece svojí.

(svatební hluk)

Plukovník: Má milá, promluv si s ním.

Ida: On ale nechce mluvit. Nechce pít, ani jíst. Ty to nevidíš, tatí?

Plukovník: Má tě rád. To vidím.

Ida: Nevím co s ním je.

Plukovník: Jen se dívá. Dívá se na tebe.

Ida: Jeho malá černá očička mě chtějí sníst zaživa. Jen ať mu chutná.

Plukovník: Ido, nechci tě tady nechat.

Ida: Tak nenech.

Plukovník: A co líbánky?

Ida: Být s ním sama, tři dny a tři noci. To nechci.

Plukovník: Ale ty jsi jeho žena a budeš dobrou matkou.

Ida: Matkou? Stejnou jako byla ta moje? Tatí, ale já nechci být jako ona. Chci taky umřít. Proč ona mohla a já ne? Chci být skřivánkem, větrem, vzduchem a dívat se na Nina stejně jako on se dívá na mě. Z dálky. A nebrat ho za ruku. Nebát se líbání a samoty. Samoty s ním.

Plukovník: Poznáš ho. Pak budeš mluvit jinak.

Ida: Jak jinak?

Plukovník: Jako žena.

Ida: Tatí, ale já jsem žena.

(tón)

Nino: *(šeptem) Chci tě. Chci tě celou jen pro sebe.*
Ida: *Nehybný, poblázněný, omámený.*
Nino: *Omámený tebou.*
Ida: *Zaplavený, přeplavený, utopený.*
Nino: *V lásce.*
Ida: *V tuku. Ve svém vlastním tuku.*
Nino: *Tučný dortík pro moji sladkou ženušku.*
Ida: *Nechci ho.*
Nino: *On ale chce tebe.*

2. scéna: Na cestě

(svatební hluk)

Ida: Tatínku, vrátíš se mi?
Plukovník: Vrátím.
Ida: Nejsem sama, že? *(tiše)*
Plukovník: Iduško moje, nikdy nejsi sama. A ty, chlapče, mi na ni dávej pozor.
Nino: Sbohem, pane Plukovníku. Šťastnou cestu.
Ida: Cestu do města.

(odjezd kočáru)

Nino: Město je daleko a my jsme sami. Sami s mojí Idou.
Ida: Na co se koukáš?
Nino: Na tebe. Ty brečíš?
Ida: Jen trošku.
Nino: Jsi tak krásná a jsi moje žena. Moje žena nemá důvod plakat. Ukaž, já ti utřu oči.
Ida: Není třeba... miláčku. Uleví se mi.
Nino: Pojd' blíž.
Ida: Nepůjdu. Ne tady, ne na silnici.
Nino: Obejmout svoji ženu snad smím?
Ida: Třeseš se. Třeseš se a já se z tebe taky třesu.
Nino: To nic.
Ida: Ale já nemám horečku.
Nino: To já taky ne.
Ida: Tak co je s tebou? Jsi fialový, horký *(pousměje se)* a mokrý.
Nino: Nesměj se mi.
Ida: Božítku, já už se nesmím ani smát. Ale jsi k smíchu. Jsi k smíchu, Nino.
Nino: Jsem tvůj manžel.
Ida: Tak já asi spím. A ty se mi jenom zdáš. Ty nejsi a já jsem. Nebo ne? Tak už mě probud'. Nebo mám já probudit tebe? Nesmíš mi tady spát. Spát a černat.

(tón)

Nino: *Nečernám, kvetu.*
Ida: *Ne, ty spíš.*
Nino: *Kvetu láskou.*
Ida: *Odkveteš a slintání ti nepomůže. Vzbud' se.*

Nino: *Slintám, objímám, prosím.*
Ida: *Prosiš o slitování slintáním?*
Nino: *Ty jsi moje a já tvůj.*
Ida: *Nechci tě. Nechci tvoje sliny.*
Nino: *Moje Ido.*
Ida: *To je tvůj sen. Já odcházím. Poběž, Nino. Poběž pryč.*
Nino: *Moje Ido. (tiše)*
Ida: *(foukne, mačká mu obličej) Probuď se už a poběž.*

3. scéna: Na kopci

(dýchání, běh, závan větru)

Ida: *Támhle jede tatínek.*
Nino: *Nevidím ho.*
Ida: *Ty se tam totiž nedíváš.*
Nino: *Vidím tebe. To mi stačí.*
Ida: *Jsi tak uzavřený. Nechceš slyšet skřivánka, ani cítit vůni květin. Nechceš vidět kočár s tatínkem. Mým tatínkem.*
Nino: *Chci cítit tebe. (šeptem)*
Ida: *Nino dýchej, tobě se nechce dýchat? Budeš zase fialový.*
Nino: *To přejde. (pauza) Ido?*
Ida: *Co?*
Nino: *Pojď ke mě.*
Ida: *(mlčí)*
Nino: *Podívej, tady vedle mě je берушка.*
Ida: *Je krásná (usměje se)*
Nino: *Má čtyři roky. (líbá Idu na krk)*
Ida: *Tak sama na vysokém kopci. Polet' берушко. A já si budu něco přát. Jen let' a neboj se dalek. Že se nebude bát?*
Nino: *(těžké oddechování)*
Ida: *Nino? Nedělej to. To nemůžeš.*
Nino: *Ido. Moje Ido. Lehni na tu trávu. (oddechování) Lehni si a něco si přej. Budu pro tebe vším. Cokoliv budeš chtít i берушку ti seženu, jen nebud' zlá. Nebud' tak beze mě, vždyť už jsme svojí.*
Ida: *Počkej, Nino. Já nechci znehybnět. Nechci ležet, chci létat. No tak už ze mě slez. Slyšíš?*
Nino: *Ale já tě chci.*
Ida: *Nefňukej a poběž!*

(tón, běh, dýchání)

Nino: *Ido. Ty jsi jako laň. Kroky a ještě větší kroky.*
Ida: *Jsi jen krok ode mě.*
Nino: *Ne, to není jeden krok, už je jich deset.*
Ida: *Těžké tělo, tvrdá země a zelená tráva. (pauza) Poběž, Nino.*
Nino: *Nemůžu. Nemůžu, ale já tak chci.*
Ida: *Raz, dva, tři, čtyři, pět (počítá kroky) – a chyt' si mě. (smích)*
Nino: *Raz, dva... Padám bez tebe.*
Ida: *Beze mě upadneš?*

Nino: *Upadnu, věř mi.*
Ida: *Upadni, tak už spadni!*
Nino: *Ido, aspoň ruku! (těžký dopad)*

Ida: Nino! Bože, Nino...
Nino: *A mám tě. (těžce oddechuje)*
Ida: Ten kůň. Nino, podívej. Ten kůň...
Nino: Nevidím ho. Nechci ho vidět. Ido.. *(líbá jí na krk)* Jsi moje žena. Víš o tom?
Ida: Nino, ten kůň nežije?
Je mrtvý nebo živý? Jen tak umřít... to se smí?
Nino: Pojd' ke mě Ido, půjdeme domů.
Ida: Božínku a ty vrány.
Nino: *Sníst ji, roztrhat na kusy. Moje kusy jejího masa.*
Ida: Nesmíme ho opustit. Vždyť je sám. Podívej, zvedá hlavu. A ty oči. Nino, ty oči.
Nino: *Zírá na tebe. Určitě umře.*
Ida: Je tak sám a tobě ho není líto? Ty ošklivé černé vrány ho sezobou zaživa. A ty nic neuděláš? Styd' se, Nino! Styd' se.
Nino: Pojd' už...
stydlivko moje. A nestyd' se. Budu tvůj hodný koníček, jen tvůj.
Ida: Nino a ty že jsi můj muž? Celý černáš. Nechci tě.
Nino: Ido, já chci domů!
Ida: A já nechci. Nechci domů. Chci pomoci ubohému zvířeti a až pak půjdu domů.
Nino: Ido, Ido! Kam to jdeš? Domů? *(tiše)*

(oddechování Nina a koně)

Ida: Hlad, žízeň a pak smrt? Ne. To ne.
Nino: *Jsem žíznivý jako vlk. Kde mám svoji vlčici?*
Ida: Lidí, pomozte mi. Tam leží sám a umírá.
Nino: *Uuu! (vyje)*
Ida: Kůň. Je černý jako noc. Potřebuje najíst, napít.
Nino: *Nedají ti nic. Odložený, pohozený na strništi ti zahyne.*
Ida: Pomozte mi někdo! Prosim. *(bez sil, pláče)*
Nino: *Jsem vrána a ty můj kůň.*
Ida: Pomozte mi. *(tiše)*
Nino: *Krá!*

(tón)

Nino: Ta tma mě sežere.
Ida: *Běh, pot, cvakání zubů. Ach, Nino. (smích)*
Nino: Ido? Jsi tady? Nevidím tě. Proč tě nevidím?
Ida: *Probud' se už. Nespí.*
Nino: Nespím a vidím měsíc.
Ida: *Velký a kulatý?*
Nino: Bílý a velký. Nechutně velký. Ido? Proč se mi neozýváš. Já nechci být sám. Nechci být pohozen na strništi. Bez jídla a bez tebe...
Ida: *Tučný měsíc a vychrtlá černá hlava. Hádej koho?*
Nino: Koníčku co se ti stalo? Nestraš mě. Odejdi pryč. Zmiz už! Zmiz! Ido...

(oddechování Nina (a koně), které náhle ustane)

Ida: Nechtěli mi nic dát. Mám několik lusků, ale to nestačí... Nino?
Že by usnul?

Ida: Nino, už půjdeme domů. Chci domů.
Kůň, měsíc a manžel.

Ida: Nino?
Opuchlý, černý – kůň a manžel.

Ida: Nino, probud' se. *(š'ouchá do něj)* Já chci pryč.
Oči semknuté, ruce sepjaté.

Ida: Slyšíš? *(šeptem)*

Nino: *Neslyším a nevidím. Už tě nevidím.*
Jsem kůň a ty jsi moje vrána.

Ida: *Krá!*

Konec.